

Det demensramte menneskes tro

Andreas Bjerre Nielsen
KPI OPGAVE 2019

Indhold

Indledning.....	2
Kan kristne blive demente?.....	2
Hvad vil det sige at tro?.....	2
Guds bevarelse og ufejlbarlige hukommelse	5
Jeg'ets kropslighed	6
Troens kropslighed	7
Nådemidlernes betydning	8
Medvandringens betydning	9
Referencer	11

Indledning

At være pårørende til et menneske med demens, kan give anledning til mange udfordringer og spørgsmål. På det rent menneskelige plan kan det demente menneskes svækkede hukommelse forårsage stor sorg, fx hvis genkendelsen begynder at forsvinde. Men også på det åndelige plan kan hukommelsessvigt være anledning til bekymringer for de pårørende. Det kan hænde, at et menneske der før talte åbenhjertigt om sin kristne tro, gradvist holder op med dette. Måske bliver vedkommende endda til et stort spørgsmålstegn, når man som pårørende taler om troen på Jesus. Hvad skal man tænke, når det er vanskeligt at finde rum for det åndelige fællesskab, der måske tidligere var så stærkt? Hvordan ser det ud med den dementes identitet som Guds barn? Og hvad kan man gøre for at hjælpe den demensramte i åndelig henseende? Disse spørgsmål vil undersøge i denne opgave.

Kan kristne blive demente?

Jeg har talt med kristne, der er skeptiske over for, at et kristent menneske kan blive dement, da det demente menneske med svækket forstand og hukommelse ikke synes i stand til at tro. Konklusionen er derfor, at Gud så ikke vil tillade kristne mennesker at få denne sygdom. Dette syn synes at forudsætte et syn på troen, hvor menneskets forstand gøres til en absolut forudsætning og betingelse for det at tro. Troen bliver altså i høj grad anset som en forstandsmæssig sag: Man må have en vis forståelse af evangeliets indhold, og dernæst gribe dette indhold i troen. Da det ikke er muligt for mennesker med demens at fastholde evangeliets lære rent intellektuelt eller forstandsmæssigt, sættes der spørgsmålstegn ved om kristne kan få denne sygdom.

Der er efter min overbevisning nogle væsentlige problemer ved denne forståelse. For det første er der *tilsyneladende* mange tilfælde af troende mennesker, der har fået demenssygdomme. Skal man virkelig forklare dette med, at alle disse mennesker aldrig virkelig har haft troen? Selvom åndeligt hykleri er en mulighed for mennesker, og vi aldrig kan se ind i menneskers hjerter, virker det som en noget søgt og unaturlig forklaring, at dette altid er tilfældet, når bekendende kristne mennesker får en demenssygdom. Men endnu vigtigere mener jeg, at denne forklaring har et fejlagtigt syn på troen.

Hvad vil det sige at tro?

For at komme videre med spørgsmålet om troen hos den demensramte, må troens væsen undersøges mere principielt. Bibelen taler om troen med udtryk som *tillid* og *overbevisning* (Hebræerbrevet 11,1). Troen er altså ikke en slags gerning, men er en grundlæggende indstilling og

tillid, rettet mod den treenige Gud selv. Spørgsmålet er, i hvor høj grad et menneske skal have en forstandsmæssig forståelse af den kristne lære om Gud og om frelsen, for at kunne eje troen? Man kan umiddelbart få den tanke, at en vis intellektuel forståelse må være nødvendig for at blive en troende. Hvis frelsen modtages ved tro på Bibelens Gud og Bibelens evangelium, må man vel have en vis forstandsmæssig forståelse af denne Gud og dette evangelium. Den norske teolog Øivind Andersen siger da også følgende:

For så vidt det gjelder den bevisste tro, dvs. troen hos alle som ikke er spebarn eller ganske små barn – kan den aldri tilegnes uten forstand og vilje, fordi troen alltid bliver til ved at en forstår Ordets mening og begjærer og vil gripe etter den gjenstand Ordet stiller fram for oss (Andersen, s. 315).

Ifølge Andersen er forstanden og viljen altså normalt i spil under trostilegnelsen, men han tager alligevel et klart forbehold i forhold til spædbørn og mindre børn. Disse kan have en lige så sand tro, dog uden samme grad af *bevidsthed*, som den voksne.

Bibelen taler da også med ord, der peger i denne retning. Jesus siger: *”Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i himmeriget”* (Mathæusevangeliet 18,3). Mange teologer tolker dette på den måde, at Jesus ønsker at sige noget om troens væsen: Det hjælpeløse barn er et godt billede på hvad det vil sige at tro, for som det hjælpeløse barn er afhængigt af sine forældre, er mennesket helt og aldeles afhængigt af Gud ift. at blive frelst. Verset kan altså tyde på, at troen er et afhængighedsforhold, der netop ikke kræver specielle forudsætninger hos den troende.

Mere tydeligt bliver det, da Herrens engel taler til Zakarias om, at den søn han skal få, Johannes Døberens, skal fyldes af Helligånden fra moders liv (Lukasevangeliet 1,15). Og Kong David kunne ligeledes udtrykke, at Gud havde været hans Gud fra moders liv (Salmernes bog 22,11). Her virker det til, at Helligånden kan komme og skabe tro på Gud selv i det lille barn.

At det lille barn kan tro, får vi også bekræftet i den lutherske lære om dåben. I Luthers lille katekismus står der til spørgsmålet om hvad dåben giver eller nytter:

”Den virker syndernes forladelse, forløser fra død og Djævel og giver den evige salighed til alle, som tror, som Guds ord og løfte lyder” (Martin Luthers lille katekismus).

Der er her udtrykt en tanke om, at den døbte gøres til en discipel og modtager frelsen *gennem* dåben. Da det samtidig er en central sag i den lutherske kirke og i Bibelen, at frelsen modtages af tro (Ef. 2,8), må der være tale om, at Gud skaber den frelsende tro i dåben. Som den lutherske teolog Jordan Cooper skriver:

“Due to their inability to comprehend the preached word, baptism is the only means by which young children can receive the blessing of regeneration. Through baptism, God grants the gift of faith”
(Cooper, s. 113).

Dåben er altså et nådemiddel, der giver troen og frelsen. Samtidig er den en pædagogisk håndsrækning til det menneske, der ikke har store forstandsevner til at gribe indholdet i Guds Ord. Her kan der peges på noget udefrakommende, der virker frelse og tro, og som ikke er betinget af forstandsevner. Dette har naturligvis også potentiale i forhold til mennesker med demens, hvilket jeg skal komme ind på i afsnittet om nådemidlerne.

Selv et lille spædbarn kan altså eje troen, uafhængigt af dets manglende forstandsevner. Selvom det voksne menneskes forstand normalt er i spil, når det kommer til tro på Gud, så er troen alligevel dybest set en gave. Troen er suverænt skabt af Gud, og er derfor ikke absolut afhængigt af forudsætninger og egenskaber i mennesket, såsom fx forstand og fornuft. Andersen udtrykker denne sandhed meget godt:

Troens åndelige sete er hjertet. Med hjertet tror en til rettfærdighet. Troens sete er således ikke i noen bestemt sjelsevne som f.eks. i forstand eller vilje eller følelse eller en særegen «trossans» (trosevne); men det er i selve vårt åndspersonlige livs personlighets-sentrum, i selve «Jeget» eller «hjertet». Det som gjør at troen er en frelsende tro ligger ikke i troens kvantitet, i spørsmålet om troen er stor eller liten, sterk eller svak, om den omfatter meget eller lite av Guds Ord, har erkjent lite eller meget av Guds råd...Det frelsende i troen ligger i troens blotte og bare retning mot Gud og rettethet bort fra oss selv og vårt» (Andersen, s. 314).

Troen er efter dette syn en grundlæggende tillidsfuld indstilling i mennesket i retning af Gud, som ikke er bundet op på, hvor meget mennesket har forstået af Guds råd. At det lille barn ikke har egne forestillinger og tanker om Gud og evangeliet, er ikke det samme som at barnet ikke har troen. Martin Luther sammenligner det lille barns tro med et voksent menneskes tro, når det sover om natten. Dette menneske gør sig heller ikke tanker om Gud og evangeliet, men Gud opretholder alligevel troen hos den sovende voksne. Troen er nemlig ikke bare forestillinger, men åndeligt liv skabt og opretholdt af Gud selv (Øystese, s. 66).

Dette syn på troen får naturligvis også konsekvenser ift. demente menneskers kristentro. Det giver først og fremmest rum for, at demente mennesker med en svækket forstand godt kan have troen, da forstanden ikke er nogen absolut forudsætning for at tro på Gud.

Guds bevarelse og ufejlbarlige hukommelse

Den norske teolog Ole Øystese taler i bogen *"Barna og troen"* om, at vantro mennesker er karakteriseret ved, at de indholdsmæssigt gør sig fejlagtige tanker om Jesus, der fører til frygt for og flugt fra Jesus. Modsat er troende mennesker karakteriseret ved, at de indholdsmæssigt gør sig mere rigtige tanker om Jesus, der medfører tillid til Jesus. Videre skriver han, at nok kan spædbørn ikke gøre sig rigtige trostanke om Jesus, men de kan heller ikke tænke fejlagtigt om ham, således at de frygter ham og flygter fra ham. Derfor mener Øystese, at døbte spædbørn bliver i deres dåbspagt, indtil den tid kommer, da de mere bevidste tanker om Jesus enten fører til større tillid, eller drager barnet væk fra Jesus (Øystese, s. 68).

Dette argument er ganske relevant i forhold til det troende menneske, der er blevet dement. Det kan godt være, at dette menneske ikke gør sig bevidste tanker om Jesus og evangeliet. Men det betyder så også, at det ikke har vantro tanker, der fører til mistillid og flugt. Så sandt mennesket var troende før sygdommen gjorde sit indtog, må man også stole på, at vedkommende fortsat er det, selvom forstanden er svækket! Da troen er Guds ubetingede gerning i menneskehjertet, og da troen ikke er absolut afhængig af den troendes forstand, er der ingen grund til at sætte spørgsmålstegn ved, at det kristne menneske der har fået demens, stadig er en troende. Også selvom troen ikke kommer til udtryk på samme måde som tidligere. Hvad der bor i et menneskes hjerte kan vi aldrig med sikkerhed vide. Men hvis et menneske har været troende hele livet, og i perioden op til demenssygdommen ramte, er der ingen grund til at tænke andet, end at personen stadig er et Guds barn! Gud har givet løfter i sit ord, der taler om hans bevarelse af sine børn. Selvom frafald er en reel mulighed for troende mennesker, må vi finde trøst i disse løfter, når vi oplever en kær bror eller søster i troen blive ramt af demens.

Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd (Johannesevangeliet 10,27-28).

Jesus taler her om, at ingen skal rive hans børn ud af hans stærke hænder. Når kristne mennesker bliver ramt af demens, må vi grundlæggende sætte vores lid til, at Jesus har al magt, og kan bevare den troende hos ham. Dette er en stor trøst i mødet med demenssygdomme, der ved en *umiddelbar* betragtning kan se ud til at tage selv troen fra det sygdomsramte menneske! I sidste ende er vores frelse ikke afhængig af, at vi med vores intellekt husker på Jesus, men at han husker på os. Guds løfte lyder til sit folk:

Glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig (Esajas' bog 49,15).

Til I bliver gamle, er jeg den samme, til I bliver grå, bærer jeg på jer. Det har jeg gjort, og jeg vil stadig løfte jer, bære på jer og bringe jer i sikkerhed (Esajas 46,4).

Mennesket er et begrænset og faldet væsen. Sygdom er kommet ind i verden. Men Gud er i sit væsen ufejlbarlig og uberørt af syndefaldets konsekvenser. Hvor vores evner og hukommelse svigter, kan vi sætte vores lid til, at Guds hukommelse ikke svigter. Han glemmer ikke sine børn, selvom de *tilsyneladende* kan se ud til at have glemt ham! Når Esajas skriver, at han bærer på sit folk, til de bliver *grå*, tror jeg netop det handler om, at Gud husker sine børn og bevarer dem, selv når alderdommen gør sit indtog med alle de forfaldskræfter der er virksomme som resultat af syndefaldet.

Men hvis Gud bevarer mennesker i troen med manglende forstandsevner, er det væsentligt at undersøge, om troen har andre væsentlige sider end de forstandsmæssige. Hvad er fx troens forhold til følelserne og kroppen?

Jeg'ets kropslighed

Der findes en udbredt dualistisk tankegang, der sætter et meget skarpt skel mellem menneskets sjæl og krop. Denne dualisme kom ikke mindst til udtryk hos den franske filosof Rene Descartes. Her forbindes jeg'et udelukkende med sjælen og det bevidsthedsmæssige, mens kroppen blot er noget vi *har*. Denne tankegang kan nok let præge vores tanker, da vi intuitivt nemt tænker, at jeg'et er forbundet med sjælen og det bevidsthedsmæssige snarere end med kroppen: Jeg *har* en krop, jeg *er* ikke en krop! Tankegangen har dog været udsat for kritik, bl.a. i og med Merleau-Ponty's kropsfænomenologi. Inspireret af Merleau-Ponty skriver filosofen Eric Matthews i bogen "Dementia and the Identity of the Person" følgende:

Being embodied affects the nature of human subjectivity, while being connected with human subjectivity has a bearing on the nature of the human body. A person is not a "subject" loosely attached to a "body", as in Descartes's dualistic view of mind and body as separate and distinct things, but a unified being who expresses their "subjective" thoughts, feelings, and so on in bodily form (Swinton, s. 244).

I denne tankegang kan sjælen og kroppen ikke adskilles skarpt fra hinanden. Selvom den mere skarpe dualisme også findes i kristne varianter, tror jeg der er gode bibelske argumenter for at knytte sjæl og krop nærmere sammen, og ikke forbinde jeg'et udelukkende med sjælen, men i lige så høj grad med kroppen. Fx beder Paulus om Guds bevarelse af både ånd, sjæl og legeme (1. Thessalonikerbrev

5,23). Her ser det ud til, at de tre dele er ligestillede. Og Jesus indstiftede sakramenterne, dåben og nadveren, hvorigennem vi modtager Guds nåde på en fysisk og kropslig måde.

I forlængelse af denne tankegang, er der også flere hukommelsesforskere, der taler om en mere kropslig form for hukommelse, hvor erindringer sætter sig i kroppen, og hvor specifikke ydre genstande og sanselige påvirkninger kan være med til at stimulere hukommelsen, og få en person til at erindre (Brinkmann). Det er bl.a. denne forståelse der ligger til grund for reminiscens behandlinger af demente mennesker (www.videnscenterfordemens.dk, 2019). Selvom dementes hukommelse synes stærkt svækket, arbejdes der her med den mere kropslige og følelsesmæssige hukommelse. En person kan fx reagere stærkt følelsesmæssigt på bestemt musik eller indtagelse af bestemt mad, der har haft betydning for vedkommende. Det er også et almindeligt fænomen i demensarbejdet, at personer med stærkt svækket hukommelse er i stand til at udføre kropslige handlinger, som vedkommende har gennemført mange gange i sit liv. Handlingen er så indlejret i kroppens bevægelsesmønstre, at den udføres med lethed, trods stærk mental svækkelse.

Troens kropslighed

Hvis jeg'et ikke blot er noget bevidsthedsmæssigt, men også noget kropsligt, og der også findes en slags kropslig hukommelse, tror jeg også det giver mening at tale om troens kropslighed. Andersen talte i citatet ovenfor om, at troen ikke blot sidder i forstanden, viljen eller følelsen, men i menneskets hjerte, som er et udtryk for jeg'ets centrum. Hvis jeg'et i bibelsk forstand ikke blot er noget bevidsthedsmæssigt, men i lige så høj grad indbefatter kroppen, må troen også have en kropslig dimension.

Den skotske teolog og sygeplejerske John Swinton skriver i bogen "Dementia: Living in the Memories of God":

As I prayed with people with dementia, sang with them, and shared in the sacraments, things happened and people changed. These moments of lucidity when people come out of the fog and speak with us are both precious and frustrating. How are we to understand such precious moments? What might be going on?..In the story I choose to believe in, something really happens, something that transcends and resists reduction to procedural memory (Swinton, s. 243).

Swinton fortæller her om mennesker med demens, der synger salmer og modtager sakramenterne på en måde, hvor det ser ud til, at de er helt med på hvad der foregår. Swinton forklarer videre, at man må forstå det ud fra tanken om kropslig hukommelse, og at der faktisk er tale om en meningsfuld deltagelse i den kristne trospraksis for mennesket med demens. Også selvom den

demensramte ikke kan give en teologisk udredning af sakramentets betydning. Troen har på en måde sat sig i kroppen, og viser sig i øjeblikke som disse. Jeg har selv i mit arbejde på et demensplejehjem haft oplevelser lignende den Swinton her fortæller om. Der er god grund til at forstå troen også som noget kropsligt. Det handler her netop om den førromtalte kropslige hukommelse. Ved at et menneske praktiserer sin kristne tro i bøn, nadvergang og salmesang, sætter denne praksis sig i kroppen som en meningsfuld aktivitet knyttet til troen. Når da forstanden svigter, og troens indhold synes glemt, sidder denne kropsligt bundne erfaring af tros mening stadig i kroppen, og kan stadig komme tydeligt til udtryk. Denne mere kropslige side af troen giver rum for, at troen kan praktiseres aktivt af mennesker med demens.

Nådemidlernes betydning

At være til åndelig gavn for et menneske med demens er i udgangspunktet ikke anderledes end at være til åndelig gavn for andre mennesker. Det handler bl.a. om, at hjælpe den kristne bror eller søster med demens i kontakt med Guds nådemidler. Som lutherske kristne tror vi, at Gud skaber, nærer og opretholder troen gennem nådemidlerne: Ordet, dåben og nadveren. Selvom mennesket med demens ikke længere har den samme intellektuelle refleksion over troen, må vi stole på, at Gud i nådemidlerne arbejder for at opretholde og nære troen. Dette har vi Guds løfte på. Man kan sige, at de forskellige nådemidler formidler evangeliet til os i forskellige former, der på hver sin måde henvender sig til det hele menneske. Andersen taler således om, at det skrevne Ord er øjets, det forkyndte Ord ørets, dåben berøringens og nadveren smagens nådemiddel (Andersen, s. 270). Hvor det forkyndte og skrevne Ord i højere grad henvender sig til menneskets forstand, er dåben og nadveren nådemidler, hvor Gud har bundet sit Ord til noget mere fysisk og konkret, og hvor der ikke på samme måde kræves intellektuel refleksion for at kunne modtage. Da det demente menneskes mentale evner er svækkede, giver det god mening at fokusere *særligt* på de mere simple forkyndelsesmæssige former, samt på de nådemidler der i højere grad henvender sig til troens kropslige side.

Når det kommer til det læste og forkyndte Ord, kan det derfor være godt at fokusere på velkendte bibelvers og salmer, bede Fadervor og fremsige trosbekendelsen. Her kan mennesket med demens møde Ordets nådemiddel i *simple* og *velkendte* former. Mange har oplevet, at fx Fadervor og velkendte salmer huskes af den demente lang tid efter, at meget andet er glemt!

Det kan også give god mening, at tage den demente med til nadver. Her kommer Jesus helt konkret og fysisk til det troende menneske. Her handler det ikke så meget om den intellektuelle forståelse, men der sker noget meget konkret, fysisk og kropsligt, nemlig indtagelse af brød og vin. I brødet og

vinen har Jesus lovet at være til stede og uddele syndernes forladelse (Matthæusevangeliet 26,26-28).

Afsluttende spiller også dåben en stor betydning for både den demensramte og dennes pårørende. Ved at se til sin dåb, kan man få vished om, at Gud *har* grebet ind til frelse –ikke blot generelt for hele menneskeheden gennem Jesu død og opstandelse –men også helt konkret i netop *dette* menneskes liv, gennem dåben. Jesus kommer til det enkelte menneske i dåben, og giver det syndernes forladelse og evigt liv. Her er der tale om en handling, hvor dåbsbarnet er fuldstændig passivt. Det er Gud alene der virker tro igennem dåben. Det kan være til trøst, både for personen med begyndende demens, og for dennes pårørende, at holde fast i, at dåben er gyldig, uanset forstandsevnernes svigten.

Medvandringens betydning

At få en demensdiagnose, er for mange mennesker noget af det mest forfærdende man kan forestille sig. Vi forbinder i så høj grad vores hukommelse, erindring, forstand og fornuft med vores personlige identitet, at en demensdiagnose kan virke som "selvets dødsdom"! Dertil kommer for det kristne menneske tanken om, at man måske vil glemme Gud. Her tror jeg, at pårørende kan gøre meget til trøst og gavn, fx ved at tale med den demente om Guds løfter, og i det hele taget være til stede med både menneskelig og åndelig omsorg!

Swinton fortæller i sin bog en stærk historie om en dement kvinde på et plejehjem, der uroligt vandrede rundt på gangene imens hun gentog ordet "*Gud*" igen og igen. Personalet kunne først ikke forstå hvad det handlede om, men en dag da en sygeplejerske gik sammen med hende, blev hun nysgerrig og spurgte den demente kvinde, om hun mon var bange for, at hun skulle glemme Gud. Kvinden svarede et eftertrykkeligt "*Ja!*". Sygeplejersken gav kvinden en forvisning om, at selvom hun glemte Gud, har Gud lovet, at han ikke vil glemme hende. Den demente kvinde faldt straks til ro - dette var netop den sjælesørgeriske trøst hun havde behov for at høre! (Swinton, s. 196).

Fortællingen kan sige os lidt om den ængstende situation demenssygdomme sætter mennesker i. Ikke blot truer sygdommen den personlige identitet, men for den troende opleves sygdommen også som en trussel for visheden og trygheden i troen.

Som pårørende kan der derfor ligge en vigtig opgave i at være kristen sammen med den demente. At gå til gudstjeneste sammen, bede sammen, synge en salme sammen og på et mere generelt og menneskeligt plan være nærværende. Derved kan man være med til at give den demensramte en tryghed i, at han eller hun trods sygdommen stadig har sin identitet som et Guds barn og som en del

af den kristne menighed. Dette kan give vished om, at der er brødre og søstre i troen, der ønsker at gå med på trosvandringen.

Vi kan let komme til at blive overdrevent blufærdige omkring vores tro. Dette skyldes nok dels at vi lever i en kultur, hvor tro i høj grad anses som et privat anliggende. Men troen er ikke en rent privat sag. Som kristne er vi kaldet til at leve sammen, vandre sammen og bære hinandens byrder. Vi er desuden kaldet til at hjælpe hinanden med at opretholde vores identitet som Guds børn. Her ligger en stor, men også rig og velsignet opgave, til både pårørende og menighed. Når vi som pårørende og som menighed alligevel oplever, at vi ikke altid lykkes med at indfri vores intentioner, må vi huske på, at det i sidste ende er Gud der bevare den demensramte i troen. Og Gud glemmer ikke sine børn!

*Der er en Gud, der aldrig glemmer,
Hvad selv han skabte med Guddomsmagt.*

*Der er en Gud. Der aldrig glemmer,
Hvad han i Ordet engang har sagt.*

Og om en moder sit barn kan glemme,

Den Herre Herren ej glemmer dig!

Han har dig tegnet i sine hænder,

Og siger: Du må tilhøre mig!

(Ingolf Munch, 1975)

Referencer

Andersen, Ø. (1994). *Tros lære*. Hillerød: Luthersk Missionsforenings Bibelskoles Elevforening.

Brinkmann, S. (6. februar 2019). *dr.dk*. Hentet fra Brinkmanns briks: Er du den, du husker?:
<https://www.dr.dk/radio/p1/brinkmanns-briks/brinkmanns-briks-6>

Cooper, J. (2015). *The Great Divide. A Lutheran Evaluation of Reformed Theology*. Eugene, Oregon: Wipf and Stock.

Martin Luthers lille katekismus. (u.d.). Hentet fra folkekirken.dk:
https://www.folkekirken.dk/_Resources/Persistent/e/2/7/1/e271edf7c1e9276ac8db82dafc30735c3fe1ff5b/Katekismus.pdf

Swinton, J. (2012). *Dementia: Living in the Memories of God*. London: SCM Press.

www.videnscenterfordemens.dk. (29. 10 2019). Hentet fra Nationalt videnscenter for demens:
<http://www.videnscenterfordemens.dk/pleje-og-behandling/pleje-og-omsorg/metoder-til-pleje-og-omsorg/reminiscens/>

Øystese, O. (1990). *Barna og troen*. Oslo: Lunde Forlag.